

Diploma sau abilitățile: ce va dicta valoarea unui profesionist peste zece ani?

Vreme de decenii întregi, traseul către un viitor profesional sigur părea bătut în cuie: intrai la o facultate respectabilă, susțineai examenele la timp, așezai diploma într-un dosar și aveai garanția unui statut social stabil. Hârtia respectivă funcționa ca un filtru comod pentru angajatori și ca o promisiune tacită că societatea îți datorează un loc cald. Astăzi, marile companii elimină cerința formală a studiilor superioare pentru numeroase posturi-cheie, testând candidații direct pe situații practice de lucru, într-o piață fluidă » **Pagina 8**

Ce nu le spun tinerii părinților lor?

Tăcerea unui adolescent în fața propriilor părinți nu este niciodată întâmplătoare. Când un tânăr răspunde monosilabic printr-un „bine” aruncat în grabă la întrebarea clasică despre cum a fost ziua la școală, în spatele acelei uși închise nu se ascunde neapărat o lipsă de respect sau un dispreț gratuit. Se ascunde, cel mai adesea, o teamă profundă și învățată de reacția care ar putea urma: teama de predici nesfârșite, de reproșuri tăioase, spaima de a-și vedea părinții panicați sau dezamăgiți de mărturisirea unui eșec. În această etapă de tranziție marcată de furtuni hormonale, de căutarea propriei identități și de lupta firească pentru independență, tinerii poartă pe umeri o greutate pe care adulții tind să o minimizeze. Ei ascund povara notelor slabe la teste pentru care au muncit zile în șir » **Pagina 6**

ȘCOALA DE VARĂ - EDIȚIA 2026

O vară cât o comunitate

Două luni de vară, peste 220 de ateliere, cursuri, activități și tabere, 217 formatori, 1.047 de voluntari și 18.021 de participanți. În spatele acestor cifre se află copii care au descoperit lucruri noi, tineri care și-au găsit curajul să se implice, părinți care și-au văzut copiii fericiți, bunici care au intrat din nou într-o lume a învățării și oameni care au ales să își ofere timpul pentru ceilalți. Așa arată, în cifre și în povești, cea de-a VI-a ediție a Școlii de Vară organizate de Forumul Tinerilor din România – Brăila și Centrul de Tineret – Brăila Youth Hub » **Paginile 2 - 3**

O vară cât o comunitate

Două luni de vară, peste 220 de ateliere, cursuri, activități și tabere, 217 formatori, 1.047 de voluntari și 18.021 de participanți. În spatele acestor cifre se află copii care au descoperit lucruri noi, tineri care și-au găsit curajul să se implice, părinți care și-au văzut copiii fericiți, bunici care au intrat din nou într-o lume a învățării și oameni care au ales să își ofere timpul pentru ceilalți. Așa arată, în cifre și în povești, cea de-a VI-a ediție a Școlii de Vară organizate de Forumul Tinerilor din România – Brăila și Centrul de Tineret – Brăila Youth Hub.

Vara are, pentru fiecare, o altă formă. Pentru unii înseamnă vacanță, mare și dimineți în care alarma nu mai sună. Pentru alții înseamnă zile petrecute în oraș, întâlniri cu prietenii și timp liber. În Brăila, pentru mii de oameni, vara lui 2026 a însemnat și altceva: o ocazie de a învăța, de a încerca, de a cunoaște oameni noi și de a face parte dintr-o comunitate.

Timp de două luni, în iulie și

august, Școala de Vară a adus împreună generații diferite. Copii, adolescenți, tineri, studenți, părinți, persoane de peste 35 de ani participante la cursurile dedicate, bunici și persoane din categorii defavorizate au trecut pragul activităților. Fiecare a venit cu propriile așteptări și cu propriul motiv pentru care a ales să participe.

La final, bilanțul ediției a VI-a este unul care atrage imediat

atenția: 18.021 de participanți, peste 220 de ateliere, cursuri, activități și tabere, 217 formatori și 1.047 de voluntari activi în cele două luni.

Este important de precizat că cifra de 18.021 de participanți se referă exclusiv la ediția din 2026, nu la totalul celor șase ediții. Privite separat, cifrele arată însă și evoluția proiectului de-a lungul anilor. În 2022, proiectul a avut 6.557 de participanți, 157 de

ateliere, 112 formatori și aproximativ 700 de voluntari. În 2023, numărul participanților a ajuns la 10.057, în cadrul a 189 de ateliere, cu 151 de formatori și peste 1.000 de voluntari implicați. În 2024, au fost 16.102 participanți, 241 de ateliere și activități, 171 de formatori și aproximativ 1.000 de voluntari. În 2025, Școala de Vară a reunit 15.400 de participanți, 184 de formatori și 1.200 de voluntari.

În 2026, proiectul a ajuns la cea de-a VI-a ediție, iar în cele două luni de vară au participat 18.021 de persoane. Dincolo de aceste statistici, însă, o astfel de ediție se vede cel mai bine atunci când privești oamenii care iau parte la ea. Pentru un copil, un atelier poate însemna ceva foarte simplu: prima dată când încearcă o activitate nouă. Poate însemna o zi în care își lasă telefonul deoparte și descoperă

că este mai interesant să faci ceva cu propriile mâini. Poate însemna un joc prin care învață să lucreze în echipă sau un exercițiu în urma căruia descoperă că nu este atât de greu să vorbească în fața altora.

„La început am venit pentru că voiam să văd cum este. După aceea am început să vin la mai multe activități. Mi-a plăcut că am putut să încerc lucruri noi și că nu râdea nimeni dacă greșeam. Puteam să încerc din nou. Mi-am făcut și prieteni aici și cred că o să îmi fie dor când se termină”, povestește unul dintre copiii participanți.

Este o mărturie simplă, dar spune foarte mult despre ceea ce poate însemna educația dincolo de școală. Nu există catalog, nu există nota care rămâne scrisă lângă nume și nici teama că o greșeală va fi ținută minte. Există doar încercarea. Iar uneori, pentru un copil, faptul că cineva îi spune „mai încearcă o dată” poate fi mai important decât orice explicație.

Pentru adolescenți și tineri, activitățile au venit și cu întrebări despre viitor. Ce le place? Ce vor să facă? În ce domeniu s-ar vedea? Cum pot să își dezvolte abilitățile? Cum pot lucra mai bine cu ceilalți?

„Am venit pentru activități, dar am rămas și pentru oameni. Am cunoscut persoane cu care probabil nu aș fi ajuns să vorbesc în alt context. Mi-a plăcut că am putut să mă implic, să încerc lucruri noi și să îmi dau seama că pot face mai multe decât credeam”, spune un tânăr participant.

Aici intervine una dintre componentele importante ale proiectului: dezvoltarea personală și socială. Atelierele nu înseamnă doar informații transmise de la un formator către un grup. Înseamnă exerciții, discuții, lucru în echipă, creativitate, comunicare și, în multe cazuri, primul pas către o experiență pe care participantul nu ar fi avut-o altfel.

Pentru părinți, experiența se vede adesea dintr-un alt unghi.

Un părinte nu privește doar activitatea. Privește copilul care se întoarce acasă și începe să povestească. Îl vede dacă este curios, dacă vrea să revină, dacă a cunoscut oameni noi și dacă a prins curaj.

Pentru familiile care au copii cu dizabilități, accesul la astfel de activități poate fi cu atât mai important.

„Pentru noi contează foarte mult să existe locuri în care copilul nostru să poată participa, să fie primit și să se simtă bine. Ca părinte, ai multe griji și te gândești mereu dacă se va descurca, dacă va fi înțeles și dacă se va simți acceptat. Când îl vezi că participă, că zâmbește și că se bucură alături de ceilalți, simți că a meritat să venim”, mărturisește un părinte al unui

copil cu dizabilități.

Incluziunea nu înseamnă doar ca o activitate să fie deschisă tuturor. Înseamnă că fiecare participant să simtă că are locul lui acolo.

Iar acest lucru devine și mai vizibil atunci când în aceeași activitate se întâlnesc generații diferite.

În cadrul ediției din acest an au fost implicați și seniori, inclusiv bunici din Căminul pentru Persoane Vârstnice „Sfinții Petru și Pavel” din Brăila.

La început, poate părea neobișnuit să vezi un bunic participând la activități alături de copii și tineri. Dar după câteva minute, diferența de vârstă începe să conteze mai puțin. Apar întrebările, glumele, poveștile și curiozitatea.

Unul dintre bunicii participanți povestește:

„Mi-a făcut plăcere să vin. Noi am crescut altfel, tinerii de astăzi au lumea lor, dar asta nu înseamnă că nu putem sta de vorbă. Ba chiar avem ce învăța unii de la alții. Eu am aflat lucruri noi de la ei și poate că și ei au aflat câte ceva de la noi. Cât trăiești, tot mai ai ceva de învățat.”

Poate că tocmai aici se află una dintre cele mai frumoase imagini ale unui proiect intergenerațional.

Un copil poate să îi explice unui bunic cum funcționează o aplicație.

Un bunic poate să îi povestească unui copil cum era Brăila în urmă cu zeci de ani.

Un tânăr poate să îi arate unui senior ceva ce tocmai a învățat.

Iar seniorul îi poate răspunde cu o poveste pe care niciun manual nu o poate înlocui.

Școala de Vară nu a însemnat însă doar participanți.

În spatele celor două luni s-au aflat 217 formatori și 1.047 de voluntari.

Formatorii au venit cu experiența și cunoștințele lor, dar rolul lor a fost mai mult decât acela de a transmite informații. Într-un atelier, un formator trebuie să știe să explice, dar și să asculte. Să observe cine este timid, cine are nevoie de ajutor și cine poate fi încurajat să încerce.

„Cel mai mult îmi place momentul în care vezi că participantul a prins curaj. Poate la început spune că nu știe sau că nu poate. Îl lași să încerce, îl ajuți și, după un timp, îl vezi că reușește. Pentru mine, acela este rezultatul cel mai important”, spune unul dintre formatorii implicați în această ediție.

Apoi sunt voluntarii.

1.047 de oameni care au ales să își ofere timpul în cele două luni.

Într-un raport, cifra poate părea simplă. În realitate, în spatele ei sunt ore de pregătire, săli aranjate, materiale pregătite, participanți întâmpinați,

întrebări, telefoane, situații neprevăzute și zile în care voluntarii au fost acolo înainte ca activitatea să înceapă și au plecat după ce ultimul participant a ieșit pe ușă.

„Am venit pentru că voiam să ajut, dar nu mă așteptam să mă atașez atât de mult de proiect. După câteva zile ajunsesem să îi cunosc pe copii, să știu cine vine la anumite activități și să mă bucur când îi vedeam. La final mi-am dat seama că nu doar eu am oferit ceva. Și eu am primit foarte mult din experiența asta”, spune un voluntar.

Este una dintre lecțiile pe care voluntariatul le oferă cel mai des: intri pentru a da și pleci cu ceva ce nu știai că vei primi.

Poate fi experiență.

Poate fi încredere.

Poate fi o prietenie.

Poate fi chiar ideea unei viitoare profesii.

Dacă privim în urmă, evoluția Școlii de Vară este vizibilă în cifre. De la 6.557 de participanți în 2022 la 10.057 în 2023, apoi 16.102 în 2024, 15.400 în 2025 și 18.021 în 2026, proiectul a cunoscut de-a lungul anilor o dezvoltare importantă, fiecare ediție având propriile activități, participanți, formatori și voluntari.

Gabriel Florinel Ion,
prim-vicepreședintele
Forumului Tinerilor
din România

Gabriel Florinel Ion, prim-vicepreședintele Forumului Tinerilor din România, consideră că dincolo de rezultatele numerice ale ediției se află contribuția întregii comunități.

„Facem tot ceea ce facem pentru comunitate. Asta este ideea care ne-a adus aici și care ne motivează să mergem mai departe. Ne bucură foarte mult rezultatele ediției din acest an, dar, dincolo de cifre, noi vedem oamenii care au făcut posibil acest lucru.

Vreau să le mulțumesc voluntarilor pentru timpul și energia pe care le-au oferit, formatorilor pentru experiența și cunoștințele pe care le-au transmis, părinților pentru încredere, copiilor pentru entuziasm, tinerilor pentru implicare și bunicilor pentru că au ales să fie alături de noi.

Le mulțumim și tuturor celor

care, într-un fel sau altul, au contribuit la această ediție. O comunitate puternică se vede prin oameni. Se vede atunci când oamenii aleg să se implice, să se ajute și să construiască împreună.

Ceea ce am văzut în această vară ne motivează foarte mult, alături de întreaga echipă, să facem și mai multe lucruri. Atunci când vezi copii, tineri, părinți, bunici, formatori și voluntari în același loc, înțelegi că există o energie foarte mare în comunitate.

Pentru noi, Școala de Vară nu este doar despre cele două luni din iulie și august. Este despre ceea ce rămâne după ele. Este despre copilul care descoperă ceva nou, tânărul care prinde curaj să se implice, voluntarul care își descoperă o abilitate, bunicul care se simte din nou parte dintr-un grup și formatorul care vede că ceea ce a transmis mai departe a ajuns la cineva.

Le mulțumim tuturor celor care au fost alături de noi. Ne dorim să continuăm, să dezvoltăm proiectele și să oferim comunității cât mai multe oportunități.”

Poate că, după ce auzi toate aceste povești, cifra de 18.021 începe să se vadă altfel.

Nu mai este doar un număr.

Sunt mii de copii și tineri care au intrat într-un atelier.

Sunt părinți care au făcut un drum până la activitate.

Sunt bunici care au ieșit din rutina lor și au stat alături de o generație cu totul diferită.

Sunt formatori care au venit să împărtășească ceea ce știu.

Sunt voluntari care și-au oferit timpul.

Și sunt momente care, pentru fiecare dintre ei, vor rămâne probabil diferite.

Poate că un copil își va aminti peste câțiva ani prima activitate la care a avut curaj să participe.

Poate că un adolescent își va aminti un voluntar care l-a încurajat.

Poate că un tânăr va transforma experiența de voluntariat într-un drum profesional.

Poate că un părinte își va aminti bucuria copilului.

Poate că un bunic va păstra în minte o conversație cu un copil pe care nu îl mai întâlnise niciodată.

Iar un formator poate își va aminti, peste ani, chipul unui participant care a spus la început „nu pot”, iar la final a plecat spunând „am reușit”.

Acestea sunt lucrurile care nu apar în statistici.

Dar statisticile ne ajută să înțelegem cât de mare a devenit proiectul.

18.021 de participanți în ediția a VI-a. Peste 220 de ateliere, cursuri, activități și tabere. 217 formatori. 1.047 de voluntari. Două luni de activități. Șase ediții în care ideea a continuat să crească.

Pentru Brăila, vara lui 2026 a însemnat mai mult decât o serie de activități.

A însemnat oameni care s-au întâlnit.

Generații care au stat la aceeași masă.

Copii care au învățat de la adulți.

Adulți care au învățat de la copii.

Tineri care au ales să ofere din timpul lor.

Și o comunitate care, pentru două luni, a arătat cât de multe poate face atunci când oamenii aleg să se implice.

Iar dacă după o vară rămâne ceva cu adevărat important, probabil nu sunt doar fotografiile sau cifrele din raport.

Sunt oamenii care spun: **„Am fost acolo. Am încercat. Am învățat. Mi-a plăcut. Mai vreau.”**

Și poate că tocmai de aici începe următoarea ediție.

ECHIPA REDACȚIONALĂ

REDACTOR ȘEF

Gabriel Florinel ION

REDACTORI

Mihăiță MIRON
Răzvan Ionuț CERNAT
Luca CÎRNU
Alexie TAFLAN
Neaga SUSANU
Denis COMAN
Loriana IORGA
Daniel TRANDAFIR
Gabriela BUCUR
Mihai CREȚU
Ștefan VASILOIU
Mădălin MIHALCEA
Andrei CRAIOVEANU
Luca NEACȘU
Răzvan VASILE
Mihai VÂJU
Andrei BĂDIN
Teodora TURIAC

Ana Maria NICULESCU
Iris Maria FOCȘĂNEANU
Cosmin PÎRLITU
Alex-Costin MOȘNEAGU
Alexandru Gabriel STUPARIU
Ovidiu TUDOSE
Daniel Gabriel TRANDAFIR
Dragoș CHERȘUNARU
Alexandra LAZU
Raul Ștefan NECULA
Lucka RADU
Alesia MOISOIU
Marian Cristian VERNESCU
Larisa Nicoleta VLASIE
Maria Amalia SPÂNU
Andreea Adelina CAPLEA
Maria APOSTOL
Denisa Ștefania MORARU
Denisa Anastasia SLOATĂ
Bianca Maria GEORGESCU

”GHIOZDĂNEL PENTRU ȘCOLĂREL” - EDIȚIA A VI-A

Când 780 de copii își pun speranța în ghiozdan

Înainte ca școala să înceapă, există o perioadă în care părinții fac liste, caută caiete, penare și rechizite și încearcă să pregătească tot ceea ce este necesar pentru un nou an. Pentru multe familii, aceste cumpărături fac parte din rutina firească a sfârșitului de vară. Pentru altele, însă, lista de rechizite poate deveni încă o grijă într-un buget deja greu încercat. În astfel de situații, un ghiozdan complet echipat nu mai este doar un obiect necesar pentru școală. Devine un sprijin concret și, poate mai important, un mesaj transmis unui copil: educația lui contează.

La Brăila, campania „Ghiozdănel pentru școlărel” a ajuns în 2026 la cea de-a VI-a ediție. De-a lungul timpului, proiectul a urmărit să aducă sprijin copiilor care pornesc spre școală din situații materiale dificile, transformând solidaritatea comunității în lucruri concrete, care pot ajunge direct în mâinile celor care au nevoie de ele.

Pentru ediția din acest an au fost pregătite 780 de ghiozdane complet echipate. Campania a fost realizată de Forumul Tinerilor din România – Brăila, Centrul de Tineret – Brăila Youth Hub, Asociația „Pentru Adevăr” și Termhidro Brăila, iar ghiozdan-ele au fost distribuite către copii din Salcia Tudor, școli din municipiul Brăila, prin Direcția de Asistență Socială Brăila și la Centrul Multifuncțional Lacu Dulce Brăila.

Un capitol aparte l-a reprezentat sprijinul acordat copiilor militarilor brăileni căzuți la datorie pentru apărarea țării, cu implicarea Flotilei Fluviale Brăila și a Centrului Militar Județean Brăila.

Privită de la distanță, campania poate fi rezumată într-o cifră: 780.

Dar, în realitate, cifra aceasta reprezintă 780 de copii, fiecare cu propria familie, propria poveste și propriile nevoi.

Pentru un copil, diferența dintre a veni la școală cu toate cele necesare și a începe anul cu lipsuri poate părea mică pentru cineva care privește din exterior. În sala de clasă, însă, lucrurile se simt diferit. Copilul observă ce are colegul de bancă, vede penarele, caietele și ghiozdanele celorlalți și își poate pune întrebări pe care uneori nu le spune nimănui.

Un ghiozdan primit la timp nu rezolvă problemele unei familii. Nu poate înlocui sprijinul de care un copil are nevoie pe parcursul întregului an și nici nu poate șterge dificultățile cu care acesta

se confruntă acasă. Dar poate înlătura una dintre piedicile de la începutul drumului.

Iar când vorbim despre educație, fiecare piedică îndepărtată contează.

Campania are, astfel, o miză care depășește obiectele așezate într-un ghiozdan. În spatele unui caiet, al unui penar sau al unui set de rechizite se află ideea că un copil trebuie să aibă posibilitatea de a merge la școală și de a învăța, indiferent de situația materială a familiei sale.

Educația nu poate garanta singură un anumit viitor, dar îi poate oferi unui copil instrumentele prin care să își construiască pro-

priul drum. De aceea, sprijinul acordat la începutul anului școlar poate fi privit și ca o formă de încurajare: nu renunța la școală, nu renunța la tine și nu lăsa greutatea de astăzi să îți hotărască viitorul.

Pentru echipele care se află în spatele campaniei, fiecare ediție înseamnă și muncă. Sunt ghiozdane care trebuie pregătite, rechizite care trebuie organizate și distribuite, liste care trebuie verificate și drumuri care trebuie făcute pentru ca sprijinul să ajungă acolo unde este nevoie de el.

Iar în spatele tuturor acestor lucruri rămâne aceeași întrebare:

ce putem face concret pentru ca un copil aflat într-o situație dificilă să aibă o șansă în plus?

Gabriel Florinel Ion, prim-vicepreședintele Forumului Tinerilor din România, vorbește despre această motivație fără să ascundă faptul că astfel de proiecte presupun efort și perseverență:

„Indiferent cât de greu este, trebuie să continuăm să facem lucrurile acestea. Uneori vedem cât de multe probleme sunt în jurul nostru și ne dăm seama că nu putem rezolva totul dintr-o dată. Dar putem să ajutăm acolo unde avem posibilitatea. Pentru noi, fiecare copil contează.

Ne dorim ca acești copii să rămână în sistemul de educație, să aibă acces la școală, la oportunități și la oameni care să îi susțină. Nu cred că trebuie să le spunem copiilor că viața va fi ușoară. Trebuie să îi ajutăm să creadă că, indiferent cât de greu le este la început, pot să își construiască un viitor mai bun.

Un ghiozdan nu schimbă singur viața unui copil. Știm asta. Dar poate să îi ia o grijă de pe umeri și poate să îi ofere un început mai bun. Iar dacă noi putem face acest lucru pentru un copil, atunci merită să îl facem.

Cele 780 de ghiozdane din această ediție înseamnă 780 de

pii pentru care am încercat să facem începutul de an școlar puțin mai ușor. În spatele fiecăruia este un copil cu propriile vise și propriul drum. Nu știm ce va deveni peste zece sau douăzeci de ani, dar știm că trebuie să îi oferim șansa de a ajunge acolo.

Le mulțumesc tuturor celor care au fost alături de această campanie și tuturor celor care au înțeles că educația este o responsabilitate a întregii comunități. Mulțumesc echipei, partenerilor și tuturor oamenilor care au contribuit.

Noi vom continua atât timp cât vom putea. Chiar dacă uneori este greu, motivația vine tocmai din faptul că vezi că există copii care au nevoie de acest sprijin. Și cred că atunci când faci ceva pentru comunitate, nu trebuie să te întrebi dacă ai schimbat lumea. Trebuie să te întrebi dacă ai făcut astăzi un lucru bun pentru cineva. Dacă răspunsul este da, atunci ai un motiv să continui și mâine."

Este o declarație care pune lucrurile într-o perspectivă simplă. Campania nu își propune să rezolve prin câteva sute de ghiozdane toate problemele sociale ale comunității. Nici nu ar putea. Își propune să intervină acolo unde poate, cu ceea ce poate, și să transforme solidaritatea într-un ajutor concret.

Iar în cazul copiilor vulnerabili, continuitatea educației este una dintre cele mai importante mize.

Atunci când un copil crește într-o familie care se confruntă cu dificultăți financiare, școala poate deveni mai greu de susținut. Cheltuielile se adună, nevoile sunt multe, iar educația poate ajunge, uneori, să fie împinsă în plan secund de problemele de zi cu zi.

Tocmai de aceea, proiectele de acest fel nu trebuie privite doar prin prisma obiectelor oferite. Ele transmit și o formă de solidaritate socială. Spun că există oameni care consideră că un copil nu trebuie să fie dezavantajat la începutul anului școlar doar pentru că familia lui trece printr-o perioadă dificilă.

În cazul copiilor militarilor brăileni căzuți la datorie, gestul capătă și o semnificație aparte. Prin sprijinul Flotilei Fluviale Brăila și al Centrului Militar Județean Brăila, campania a ajuns și la familiile unor oameni care și-au pierdut viața în îndeplinirea datoriei.

Acolo, un ghiozdan nu înseamnă doar începutul unui nou an școlar. Este și o formă discretă prin care comunitatea spune că acești copii nu sunt uitați.

În Salcia Tudor, în școlile din municipiul Brăila, prin Direcția de Asistență Socială Brăila și la Centrul Multifuncțional Lacu Dulce, ghiozdanele au ajuns la copii pentru care sprijinul comunității poate conta într-un moment important.

Poate că peste ani niciunul dintre acești copii nu își va aminti exact cine a pus ultimul caiet în ghiozdan.

Poate nu își va aminti numele organizațiilor implicate.

Poate nici nu va ști câtă muncă a fost în spatele unei campanii.

Dar există șansa să își amintească altceva.

Să își amintească faptul că, într-o perioadă în care familia lui avea mai puține posibilități, cineva s-a gândit la el.

Să își amintească bucuria unui ghiozdan nou.

Să își amintească prima zi de școală.

Și, poate, peste ani, să înțeleagă că acel gest nu a fost doar despre rechizite.

A fost despre încredere.

Despre faptul că un copil merită să viseze chiar și atunci când pornește la drum cu mai puține avantaje.

Despre faptul că viitorul nu trebuie să fie decis de aparențele prezentului.

Cele 780 de ghiozdane ale ediției din 2026 nu pot spune singure povestea campaniei. Povestea este în oamenii care au contribuit la ea și în copiii către care au plecat.

Este în voluntarul care și-a rupt din timpul său.

Este în omul care a ales să ajute.

Este în partenerul care a înțeles că un proiect pentru copii este, de fapt, un proiect pentru viitorul comunității.

Este în familia care a primit un ajutor.

Și este în copilul care, la început de an, își pune ghiozdanul în spate și pornește spre școală.

Poate că acesta este cel mai important lucru pe care îl poate face o comunitate: să nu îi promită unui copil că viața va fi ușoară, ci să îi ofere motive să meargă mai departe atunci când nu este.

Iar pentru echipa care se află în spatele campaniei, mesajul lui Gabriel Florinel Ion este, în fond, și o promisiune de continuitate: chiar și atunci când resursele sunt limitate, când problemele par prea multe și rezultatele nu pot fi văzute imediat, merită să continui să faci bine acolo unde poți.

Pentru că un copil care rămâne la școală înseamnă mai mult decât un elev care trece printr-un an școlar.

Înseamnă o șansă în plus.

O ușă care rămâne deschisă.

Un drum care poate continua.

Iar cele 780 de ghiozdane complet echipate pregătite în cea de-a VI-a ediție a campaniei „Ghiozdănel pentru școlărel” au pornit exact cu această misiune: să facă un început de drum puțin mai ușor pentru 780 de copii.

Poate că, privit de la distanță, este doar un ghiozdan.

Dar pentru copilul care îl poartă, poate fi începutul unei povești pe care astăzi nimeni nu o poate scrie până la capăt.

Pentru că viitorul unui copil nu trebuie măsurat după ceea ce îi lipsește astăzi, ci după șansa pe care i-o oferim de a deveni ceea ce își dorește mâine.

Ce nu le spun tinerii părinților lor?

Luca NEACȘU

Tăcerea unui adolescent în fața propriilor părinți nu este niciodată întâmplătoare. Când un tânăr răspunde monosilabic printr-un „bine” aruncat în grabă la întrebarea clasică despre cum a fost ziua la școală, în spatele acelei uși închise nu se ascunde neapărat o lipsă de respect sau un dispreț gratuit. Se ascunde, cel mai adesea, o teamă profundă și învățată de reacția care ar putea urma: teama de predici nesfârșite, de reproșuri tăioase, spaima de a-și vedea părinții panicați sau dezamăgiți de mărturisirea unui eșec. În această etapă de tranziție marcată de furtuni hormonale, de căutarea propriei identități și de lupta firească pentru independență, tinerii poartă pe umeri o greutate pe care adulții tind să o minimizeze. Ei ascund povara notelor slabe la teste pentru care au muncit zile în șir, rănilor unei prime iubiri destrămate — pe care cei mari o expediază adesea cu vorbe banale —, sentimentul dureros de excludere din grupul de prieteni sau nesiguranțele acute legate de propria imagine corporală.

Părinții au tendința reflexă de a transforma orice confesiune într-o ocazie pedagogică. Se grăbesc să ofere soluții practice, să țină lecții morale sau să caute vinovați, uitând că un adolescent copleșit nu caută un judecător și nici un strateg militar. El are nevoie de un adăpost emoțional sigur, de o pereche de ochi calzi care să-l asculte fără să-l întrerupă și de certitudinea că este iubit necondiționat, chiar și atunci când greșește. Atunci când adulții răspund prin spionaj, interogatorii insistente sau verificări pe ascuns cu prietenii copilului, bariera neîncrederii se adâncește, împingând adesea tânărul către comportamente de evitare, minciună sau revoltă. Relația sănătoasă se clădește pe acceptarea faptului că opoziția sau punerea la îndoială a regulilor din casă fac parte din maturizare, nu dintr-o respingere personală a părintelui.

În plus, această perioadă aduce riscuri reale care cer vigilență fără isterie. Depresia mascată, tulburările de alimentație, presiunea nemiloasă a anturajului, fenomenul de bullying, dar și tentația substanțelor interzise, debutul vieții sexuale timpurii sau dependența de ecrane sunt provocări cotidiene. Schimbările bruște de somn, scăderea bruscă a notelor și izolarea prelungită sunt semnale timpurii care cer atenție imediată. Pentru a preveni deciziile riscante, părinții trebuie să deschidă conversații clare și lipsite de tabuuri despre siguranța online, limite personale și consecințele acțiunilor, abordate cu calm, fără prelegeri moralizatoare. În loc de interogatorii rigide, o întrebare simplă și deschisă despre ce se întâmplă în colectivul de elevi poate crea un cadru de dezbateri onest. Iar atunci când dificultățile depășesc resursele familiei, apelarea la sprijinul unui specialist sau al unui adult de încredere din exterior nu reprezintă o slăbiciune, ci un act de maturitate din ambele părți.

La rândul lor, adolescenții pot contribui la netezirea acestor tensiuni făcând un pas către înțelegerea lumii celor mari. Părinții nu sunt inamici, ci oameni supuși propriilor temeri și epuizări zilnice, care adesea greșesc modul de exprimare tocmai din dorința de a proteja. Asumarea responsabilităților școlare și casnice este cel mai sigur argument prin care un tânăr își poate câștiga independența dorită, demonstrând că libertatea vine la pachet cu maturitatea. O familie rezistentă nu este aceea în care conflictele lipsesc cu desăvârșire, ci aceea în care adevărul poate fi rostit fără teama de pedeapsă. O vorbă spusă cu blândețe „Văd că ești abătut, nu trebuie să-mi spui acum dacă nu vrei, dar sunt aici pentru tine” are puterea de a topi într-o clipă zidul de tăcere și de a deschide ușa pe care adolescentul o credea blocată pentru totdeauna.

Ce nu înțeleg adulții despre generația noastră?

Răzvan VASILE

Auzim adesea din partea celor mari reproșul că am fi o generație fragilă, hipnotizată de ecrane și complet lipsită de respect pentru rigorile de altădată. Se vorbește pe un ton dojenitor despre tinerii care „nu mai pun mâna pe o carte”, care „nu știu ce-i munca grea” și care „trăiesc doar pe internet”, de parcă universul digital ar fi o invenție a noastră, o răzvrătire capricioasă, și nu o lume proiectată, finanțată și lăsată moștenire chiar de generațiile lor. Adulții observă de regulă doar suprafața: un adolescent izolat în camera lui, cu căștile pe urechi și degetul glisând pe sticla telefonului, etichetând rapid această scenă drept indolență sau pasivitate.

Ceea ce scapă însă analizei celor mari este faptul că mediul online nu reprezintă o simplă jucărie de divertisment, ci terenul pe care se desfășoară întreaga noastră existență practică, civică și formativă. Când un părinte crede că fiul sau fiica lui doar pierde vremea, pe acel ecran se poate întâmpla o învățare mult mai densă decât într-o oră clasică de curs: de la tutoriale complexe de programare în Python sau editare video, până la cursuri universitare deschise oferite gratuit de marile platforme internaționale. O campanie umanitară care strânge tone de haine pentru copiii dintr-un sat izolat se organizează astăzi într-un grup de mesagerie în mai puțin de douăzeci și patru de ore, iar oportunitățile din programele europene de voluntariat, schimburile culturale și stagiile de practică sunt accesate direct din aplicații, fără dosare cu șină sau cozi la ghișee.

Această conectivitate totală ascunde însă un cost psihologic uriaș, complet străin generației părinților noștri. Un tânăr din urmă cu trei decenii își măsura statutul, aspectul și reușitele raportându-se la cei treizeci de colegi de clasă sau la câțiva prieteni de pe alea blocului; când ajungea acasă și închidea ușa, presiunea socială înceta până a doua zi. Astăzi, un licean este expus non-stop unui flux global de comparație în care defilează vieți cosmetizate: tineri de optsprezece ani care par să conducă mașini de lux, colegi care afișează vacanțe exotice sau standarde estetice nerealiste construite prin filtre de imagine. Sentimentul sufocant de inadecvare și frica de a fi exclus din grupul de apartenență nu mai au pauză nocturnă; ele vibrează în buzunar la fiecare notificare.

Totodată, modul în care înțelegem respectul a suferit o schimbare fundamentală. În cultura tradițională, respectul însemna adesea supunere tăcută în fața autorității, acceptarea fără crâcnire a dogmelor și conformarea strictă la tiparele stabilite de familie sau școală. Pentru noi, a spune „nu sunt de acord cu această decizie” sau „argumentul dumneavoastră nu stă în picioare” nu este o insultă gratuită și nici un gest de răzvrătire oarbă. Este un exercițiu lucid de gândire critică, o încercare sinceră de a înțelege sensul unei reguli înainte de a o aplica mecanic. Când un adolescent pune sub semnul întrebării o alegere de carieră impusă de familie — refuzând, de pildă, să urmeze Dreptul doar pentru că „așa e tradiția” și alegând designul grafic sau protecția mediului —, el nu sfidează eforturile părinților, ci își revendică dreptul de a-și construi propriul destin.

Puntea dintre noi nu se poate clădi prin nostalgii rigide sau prin etichetări pripite care împart lumea în „generația de fier” și „generația fulgilor de nea”. Nu cerem aplauze gratuite și nici nu pretindem că avem răspunsuri la toate crizele prezentului; avem nevoie de disciplină, de etica muncii și de realismul pragmatic al celor care au trăit vremuri mai aspre. Însă maturizarea unei societăți nu se vede în capacitatea bătrânilor de a-i reduce la tăcere pe cei tineri, ci în disponibilitatea celor două lumi de a colabora pe baze de încredere: adulții oferind rădăcini trainice și protecție, iar tinerii aducând curajul de a deschide ferestrele către un viitor care nu mai seamănă deloc cu trecutul.

Poate un adolescent să schimbe lumea? Da. Dar cum?

Gabriel Florinel ION
Neaga SUSANU

Puterea faptelor mărunte: de ce vocea tinerilor contează chiar acum ?

Ni se repetă adesea, pe un ton calm și protector, că suntem prea tineri pentru lucruri mari. Cei mari ne îndeamnă să ne limităm orizontul strict la catalog, la note și la examene, lăsând deciziile serioase în seama celor cu experiență, funcții și diplome înrămate. Ni se induce subtil ideea că viața adevărată începe abia după absolvirea unei facultăți sau după semnarea primului contract de muncă. Însă istoria demonstrează contrariul: marile transformări sociale nu au izvorât întotdeauna din birouri administrative sau din strategii guvernamentale, ci din încăpățănarea unor oameni aparent simpli care au refuzat să treacă nepăsători pe lângă nedreptate și au făcut cel dintâi pas.

A schimba lumea nu presupune neapărat să îți discursuri răsunătoare la tribune internaționale, să conduci organizații masive sau să devii viral peste noapte pe rețelele sociale. Planeta este formată din comunități locale, iar o comunitate prinde viață doar prin acțiunile celor care o locuiesc. Un adolescent nu are nevoie de o funcție oficială pentru a lăsa o amprentă durabilă; gesturile care par mărunte la început au adesea forța de a mișca inimi și de a sparge tipare înrădăcinate.

Impactul începe adesea prin solidaritate directă, atunci când alegi să vezi nevoile celor de lângă tine. Colectarea de haine, alimente sau cărți pentru familiile aflate în impas financiar nu rezolvă sărăcia globală, dar aduce alinare imediată și demnitate acolo unde lipsurile sunt crunte. La fel de importantă este responsabilitatea față de mediul în care trăiești: curățarea unui teren viran din cartier, plantarea de arbori alături de colegi într-o sâmbătă dimineața sau renunțarea la mașina părinților în favoarea bicicletei sunt decizii cotidiene care redau comunității un aer mai curat și un spațiu mai primitor.

Curajul civic completează acest tablou al implicării și cere tărie de caracter. Se manifestă atunci când iei atitudine în fața unui act de bullying și refuzi să lași un coleg să fie marginalizat pe coridoarele școlii. Înseamnă, de asemenea, să pui întrebări incomode administrației locale, să ceri condiții decente în sălile de clasă, laboratoarele dotate sau piste sigure pentru biciclete în cartierul tău. Când tinerii își cer drepturile în mod argumentat și ferm, adulții sunt siliți să asculte și să acționeze.

Forța acestei generații constă în puterea exemplului concret și în viteza cu care acesta se propagă. O idee bună pusă în practică de un singur om inspiră rapid un grup restrâns de prieteni. Cei câțiva mobilizează o clasă, clasa antrenează o școală întreagă, iar dintr-o scânteie aparent nesemnificativă se poate naște o mișcare civică ce schimbă fața unui oraș. Tehnologia actuală și libertatea de mișcare din spațiul european ne pun la dispoziție instrumente pe care generațiile anterioare nu le-au avut niciodată: comunicăm instantaneu peste granițe, preluăm modele de bune practici din alte societăți și putem lansa campanii de strângere de fonduri în doar câteva clicuri.

Nu este nevoie să așteptăm permisiunea nimănui și nici să amâni implicarea până la o vârstă considerată convențională. Poate că nu vom repara toate dezechilibrele lumii peste noapte, dar avem datoria morală de a face mai luminoasă și mai curată bucata de realitate în care trăim în fiecare zi. Schimbarea nu a fost niciodată rezultatul promisiunilor frumos formulate, ci al oamenilor care au ales să acționeze cu suflet, chiar din clipa prezentă.

Generația care schimbă regulile: ce lume vrem să construim?

Andrei CRAIOVEANU

Suntem prima generație care a crescut cu biblioteca lumii în buzunar, cu informația la o simplă atingere de ecran și cu marile crize globale derulându-se în direct chiar în anii noștri de formare. Am preluat de la cei dinaintea noastră o societate plină de contraste: incomparabil mai conectată și mai prosperă tehnologic, dar sufocată de deșeuri, blocată în proceduri birocratice absurde și amorțită de o comoditate civică periculoasă. Marele test al maturizării noastre colective nu constă în inventarierea nemulțumirilor, ci în modul concret în care alegem să gestionăm această moștenire complicată.

Avem un avantaj istoric uriaș: capacitatea de a demasca derapajele în timp real și de a reacționa instantaneu. Când o pădure seculară este tăiată ilegal la marginea unui județ sau când fondurile alocate reabilitării unei școli dispar în buzunare de partid, fapta nu mai poate fi mușamalizată; o filmare de treizeci de secunde urcată pe rețele devine probă publică și adună mii de oameni în stradă sau petiții trimise direct instituțiilor europene. Însă maturitatea unei generații nu se măsoară doar în zgomotul protestelor, ci în capacitatea de a trece de la indignare la construcție lucidă, triind ceea ce este util de ceea ce a devenit toxic.

Această nevoie de reformă începe cu educația. Refuzăm modelul școlii văzute ca o fabrică anacronică de tocit noțiuni teoretice, rupte de viața reală, unde un elev memorează pe de rost pagini întregi de comentarii literare, dar este complet neajutorat când trebuie să completeze o declarație fiscală simplă, să verifice autenticitatea unei știri sau să acorde primul ajutor pe stradă. Vrem un spațiu educațional orientat spre gândire critică, alfabetizare financiară și responsabilitate socială, în care învățarea să te pregătească pentru deciziile mari ale vieții, nu doar pentru o notă de trecere.

În egală măsură, redefinirea spațiului de trai cere acțiuni urgente împotriva dezvoltării urbane haotice. Tinerii cer orașe gândite pentru oameni, nu pentru mașini și profituri imobiliare speculative. Concret, aceasta înseamnă să lupți activ împotriva transformării parcurilor de cartier în blocuri de beton, să ceri administrației piste protejate pentru biciclete — după modelul centrelor urbane din Olanda sau Danemarca — și să folosești autobuzul electric sau mersul pe jos în locul navei zilnice cu mașina personală. La nivel mai larg, susținem o Europă a parteneriatului deschis, unde comunitățile colaborează transfrontalier prin programe precum Erasmus+ sau inițiative climatice comune, respingând retorica izolaționistă și zidurile ridicate din teamă sau populism.

În viața de zi cu zi, schimbarea presupune decuplarea demnității umane de tirania aparențelor materiale. Într-un mediu sufocat de iluzia succesului facil, unde recunoașterea pare dictată de mașinile scumpe luate în leasing sau de numărul de urmăritori de pe platformele online, curajul înseamnă să prețuiești caracterul și integritatea. Se traduce prin gesturi simple: să sprijini o afacere artizanală locală în locul consumului de masă, să boicotezi mărcile care folosesc forță de muncă exploatată și să respecti un om pentru principiile lui morale, nu pentru etichetele pe care le afișează.

Transformarea autentică a societății nu coboară din decrete oficiale date de la centru, ci izvorăște din disciplina micro-deciziilor cotidiene. Un vot acordat după studierea atentă a programelor electorale, refuzul ferm de a strecura „o atenție” la un ghișeu pentru a grăbi un dosar, participarea la ședințele de consiliu local sau simpla curățare a unui colț de natură degradat sunt acțiunile care clădesc o democrație funcțională. Noi suntem cei care vom suporta cel mai mult consecințele deciziilor adoptate astăzi, motiv pentru care statutul de martor pasiv nu mai reprezintă o opțiune viabilă.

Harta muncii în derivă: ce meserii se sting și ce roluri încep să se nască

Răzvan Ionuț CERNAT

Piața europeană a muncii traversează o mutație de fond, nu o simplă fluctuație conjuncturală. Prima linie de sacrificiu este formată din activitățile mecanice și predictibile, unde automatizarea a redus deja drastic nevoia de personal uman. Casierii din supermarketuri sunt înlocuiți de casele cu autoservire și plățile digitale, iar agenții tradiționali de turism pierd teren în fața platformelor de rezervare online care permit planificarea unui concediu în doar câteva minute. Aceeași soartă o împărtășesc bucătarii de fast-food, concurați de linii automatizate de asamblare a preparatelor, consultanții bancari de la ghișeele de rutină, marginalizați de extinderea aplicațiilor de mobile banking, sau poștașii care livrau corespondență clasică, într-o lume în care facturile și mesajele circulă exclusiv în format electronic.

Viteza acestei transformări a atins însă și roluri considerate multă vreme protejate de studii superioare. Traducerile tehnice, asistența IT primară de tip helpdesk și operațiunile repetitive de contabilitate sunt preluate accelerat de modele conversaționale și software-uri specializate. Tot ceea ce poate fi codificat ca o secvență liniară de reguli este absorbit de mașini. Confortul istoric de a învăța o singură meserie pentru toată viața a dispărut, însă forța de muncă nu este eliminată, ci împinsă să ocupe noi zone de responsabilitate.

Pentru a rămâne relevanți, profesioniștii se reorientează către domenii care construiesc și supraveghează această nouă realitate. Tehnologiile de tip Cloud Computing solicită permanent arhitecți și ingineri de rețele capabili să susțină fluxurile masive de date ale muncii descentralizate. Sectorul de automatizare robotică a proceselor (RPA) oferă perspective celor care dezvoltă roboți software menți să simplifice procedurile companiilor. În paralel, marketingul digital și crearea de conținut valoros își păstrează relevanța prin capacitatea de a genera conexiune emoțională, strategie de brand și viziune creativă, direcții pe care algoritmiile le pot doar imita, dar nu le pot simți.

Concomitent, se consolidează noi discipline centrate pe control, etică și sustenabilitate. Apar roluri precum cele de auditori de neutralitate algoritmică, responsabili cu verificarea codului pentru prevenirea deciziilor discriminatorii în recrutare sau acordarea de credite, analiști de integritate digitală, dedicați depistării conținutului fals și deepfake-urilor, dar și experți în tranziție verde sau economie circulară, focalizați pe eficiență energetică și gestionarea resurselor regenerabile. Valoarea profesională se transferă vizibil de la simpla execuție mecanică spre auditul, calibrarea și aplicarea responsabilă a sistemelor automate.

Pe de altă parte, o serie de profesii își păstrează statutul de neînlocuit, bazându-se pe trăsături umane imposibil de transpus în cod. În justiție, avocații rămân esențiali prin gândire nuanțată, empatie, persuasiune și arta negocierii directe în sala de judecată. În resurse umane, deși algoritmiile filtrează date preliminare, discernământul asupra dinamicii de echipă și susținerea culturii organizaționale cer o prezență umană reală. În medicină, deciziile critice de diagnostic și tratament depind irevocabil de simțul clinic și de sprijinul emoțional pe care doctorii și asistenții medicali îl oferă pacienților.

Aceeași rezistență la automatizare se regăsește în meseriile practice complexe, de la instalatori industriali și electricieni de rețele inteligente până la restauratori de patrimoniu. În aceste cazuri, imprevizibilitatea de la fața locului și finețea manuală blochează orice tentativă de robotizare completă. Criteriul definitoriu pentru o carieră de viitor nu mai este titlul formal, ci capacitatea practică de a gestiona contexte imprevizibile, de a gândi critic și de a interveni acolo unde algoritmiile își ating limitele logice.

AI-ul ne va lua joburile sau ne va schimba viața?

Gabriel Florinel ION
Denis COMAN

Inteligența artificială a părăsit demult sfera scenariilor științifico-fantastice pentru a se așeza firesc în rutina noastră zilnică. O deschidem pe telefon pentru o traducere rapidă, pentru o idee de eseu sau pentru a primi răspunsul la o întrebare complicată de matematică. Cu doar câțiva ani în urmă, ideea că un program informatic poate purta o discuție nuanțată și poate redacta un text coerent părea o iluzie; astăzi, aceste lucruri se petrec în câteva secunde. Dar, pe măsură ce tehnologia avansează, o întrebare firească începe să apese pe umerii generației noastre: ce se va alege de noi și de meseriile noastre?

Pentru un elev sau un student dornic să învețe, noile sisteme pot fi un sprijin extraordinar. Dacă nu înțelegi o lecție predată rigid, un asistent digital îți poate desface în noțiuni simple; dacă vrei să înveți o limbă străină sau să pui bazele unui proiect comunitar, el te poate ghida pas cu pas. Capcana apare însă atunci când renunțăm la propria judecată și lăsăm un program să gândească în locul nostru. Este foarte comod să copiezi o rezolvare de-a gata pentru o temă, dar pe termen lung rămâi neajutorat în fața problemelor reale, unde nu există răspunsuri standardizate.

În ceea ce privește viitorul muncii, este limpede

că piața se va transforma profund. Sarcinile repetitive vor fi preluate fără ezitare de calculatoare, iar unele meserii își vor pierde complet rostul. Dar istoria a demonstrat că fiecare salt tehnologic – de la tipar până la apariția internetului – a desființat activități depășite, dând naștere unor ocupații complete noi. Peste un deceniu, mulți dintre noi vor lucra în domenii care astăzi nici măcar nu au un nume. De aceea, cea mai importantă armă a noastră nu va fi memorarea mecanică, ci puterea de a ne adapta din mers.

Mai presus de orice, există calități umane pe care nicio linie de cod nu le poate copia: empatia, creativitatea sinceră, responsabilitatea morală și capacitatea de a privi un om în ochi pentru a-i înțelege suferința. Un program poate compune un text impecabil, dar nu va simți niciodată emoția trăită pe propria piele. Așadar, întrebarea adevărată nu este dacă tehnologia ne va lăsa fără slujbe, ci ce vom ști noi să facem într-o lume în care mașinile pot procesa totul mai repede. Răspunsul începe chiar de astăzi: să fim curioși, să învățăm continuu și să folosim tehnologia ca pe o unealtă, nu ca pe un stăpân al minții noastre.

Diploma sau abilitățile: ce va dicta valoarea unui profesionist peste zece ani?

Gabriel Florinel ION

Vreme de decenii întregi, traseul către un viitor profesional sigur părea bătut în cuie: intrai la o facultate respectabilă, susțineai examenele la timp, așezai diploma într-un dosar și aveai garanția unui statut social stabil. Hârtia respectivă funcționa ca un filtru comod pentru angajatori și ca o promisiune tacită că societatea îți datorează un loc cald. Astăzi, marile companii elimină cerința formală a studiilor superioare pentru numeroase posturi-cheie, testând candidații direct pe situații practice de lucru, într-o piață fluidă unde diploma nu mai reprezintă un pașaport universal.

Această schimbare profundă vine din ritmul lent al mediului academic de a ține pasul cu realitatea economică. În timp ce o universitate are nevoie de ani întregi pentru a actualiza o programă, tehnologia și provocările pieței se transformă de la o lună la alta. Un absolvent care a asimilat doar teorie se trezește adesea neajutorat în fața fluxurilor complexe de date, motiv pentru care proiectele reale, certificările aplicate și implicarea în inițiative concrete vorbesc mult mai credibil la interviuri decât o medie dintr-un catalog academic.

Învățământul universitar nu trebuie totuși aruncat la coș, el rămânând de neînlocuit în domenii precum medicina, magistratura sau ingineria avansată. Facultatea oferă în continuare o disciplină mentală solidă, cadre conceptuale riguroase și acces la o rețea valoroasă de colegi și mentori. Diferența este că titlul universitar a devenit doar o simplă condiție preliminară de intrare pe teren, iar formula ideală cerută de recrutori presupune combinarea studiilor superioare cu experiența practică și cu abilitățile tehnice mereu actualizate.

În 2026, piața muncii este marcată de un interes în scădere pentru sarcinile repetitive și de o căutare intensă a rolurilor cu valoare adăugată. Se observă o cerere accelerată pentru specialiști în inteligență artificială, ingineri DevOps și Cloud, experți în securitate cibernetică, analiști de date și manageri de produs digital. Concomitent, industriile se confruntă cu o nevoie acută de forță de muncă calificată în producție, construcții, transporturi și logistică, unde priceperea practică a tehnicienilor, mecanicilor sau instalatorilor nu poate fi înlocuită de digitalizare.

Contrar predicțiilor pesimiste, pozițiile entry-level nu dispar, ci trec printr-o evoluție firească către un nivel mai avansat de lucru. Rolurile de început din marketing digital, asistență operațională sau analiză incipientă de date cer încă din prima zi o alfabetizare tehnică minimă, dublată de abilități umane esențiale precum comunicarea, colaborarea și agilitatea în învățare. Sectoarele bazate pe interacțiune umană autentică, precum sănătatea, educația sau serviciile comunitare, își păstrează relevanța tocmai pentru că empatia și flexibilitatea nu pot fi complet automatizate.

În final, adevărata monedă forte a prezentului rămâne capacitatea fiecărui profesionist de a se adapta și de a învăța neîntrerupt. Când operațiunile de rutină sunt rezolvate de algoritmi, diferența reală o fac gândirea critică, discernământul etic și colaborarea sinceră cu echipa. Succesul nu se mai măsoară prin denumirea facultății absolvite, ci prin capacitatea dovedită de a găsi soluții concrete la probleme reale, în afara oricărui manual predefinit.